Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS BESLUT (första avdelningen)

den 9 november 2016*

”Skiljedomsklausul — Personal vid unionens internationella uppdrag — På varandra följande tidsbegränsade anställningskontrakt — Talan om skadestånd — Uppenbart att tribunalen saknar behörighet — Uppenbart att talan ska ogillas”

I mål T-602/15,

Liam Jenkinson, boende i Killarney (Irland), företrädd av advokaterna N. de Montigny och J.-N. Louis,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av A. Vitro och M. Bishop, båda i egenskap av ombud

Europeiska kommissionen företrädd av G. Gattinara och S. Bartelt, båda i egenskap av ombud,

Europeiska utrikestjänsten, företrädd av S. Marquardt, É. Chaboureau och G. Pasqualetti, samtliga i egenskap av ombud,

och

Eulex Kosovo, Pristina (Kosovo), företrätt av advokaterna D. Fouquet och E. Raoult,

svarande,

angående, i första hand, en talan enligt artikel 272 FEUF om dels omvandling av sökandens kontraktsanställning till en tillsvidareanställning och ersättning för den skada sökanden anser sig ha lidit till följd av ett felaktigt användande av på varandra följande tillsvidareanställningar och en felaktig uppsägning, dels fastställande av att rådet, kommissionen och utrikestjänsten behandlat sökanden på ett diskriminerande sätt och, som följd därav, förpliktande för dessa institutioner att utge skadestånd, samt, i andra hand, en talan som grundas på de europeiska institutionernas utomobligatoriska skadeståndsansvar,

meddelar

TRIBUNALEN (första avdelningen)

vid överläggningen sammansatt av ordföranden H. Kanninen och domarna I. Pelikánová (referent) och E. Buttigieg,

justitiesekreterare: E. Coulon,

* Rättegångsspråk: franska.

följande

Beslut

Bakgrund till tvisten

1 Sökanden, Liam Jenkinson, som är irländsk medborgare, var inledningsvis anställd vid Europeiska unionens övervakningstjänst, som inrättades genom rådets gemensamma åtgärd 2000/811/Gusp av den 22 december 2000 om Europeiska unionens övervakningsuppdrag (EGT L 328, 2000, s. 53) under perioden den 20 augusti 1994–5 juni 2002 till följd av flera på varandra följande tidsbegränsade kontrakt.

2 Han var därefter anställd vid Europeiska unionens polisuppdrag, som inrättades genom rådets gemensamma åtgärd 2002/210/Gusp av den 11 mars 2002 om Europeiska unionens polisuppdrag (EUT L 70, 2002, s. 1) under perioden den 17 juni 2002–31 december 2009, till följd av flera på varandra följande tidsbegränsade kontrakt.

3 Liam Jenkinson var slutligen anställd vid uppdraget Eulex Kosovo under perioden den 5 april 2010–14 november 2014, till följd av flera på varandra följande tidsbegränsade kontrakt. Uppdraget Eulex Kosovo inrättades genom rådets gemensamma åtgärd 2008/124/Gusp av den 4 februari 2008 om Europeiska unionens rättsstatsuppdrag i Kosovo, Eulex Kosovo (EUT L 42, 2008, s. 92). Den gemensamma åtgärden förlängdes flera gånger. Den förlängdes fram till den 14 juni 2016 genom rådets beslut 2014/349/Gusp av den 12 juni 2014 om ändring av gemensam åtgärd 2008/124 (EUT L 174, 2014, s. 42) som är tillämplig på omständigheterna i förevarande mål.

4 Slutligen förlängdes den gemensamma åtgärden till den 14 juni 2018 genom rådets beslut 2016/947/Gusp av den 14 juni 2016 om ändring av gemensam åtgärd 2008/124 (EUT L 157, 2016, s. 26).

5 Under anställningsperioden den 15 juni–14 oktober 2014 meddelades sökanden genom brev av den 26 juni 2014 från chefen för uppdraget Eulex Kosovo om att uppdraget skulle upphöra och att anställningskontraktet inte skulle förlängas efter den 14 november 2014.

6 Ett sista tidsbegränsat kontrakt ingicks mellan Eulex Kosovo och sökanden för perioden från den 15 oktober–14 november 2014 och detta förlängdes inte. I artikel 21 i det sistnämnda tidsbegränsade anställningskontraktet föreskrivs att Europeiska unionens domstol enligt artikel 272 FEUF ska vara behörig att avgöra alla tvister rörande avtalet.

Förfarandet

7 Sökanden väckte förevarande talan genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 23 oktober 2015.

8 Genom särskilda handlingar, som inkom till tribunalens kansli från Europeiska kommissionen den 28 april 2016, från Eulex Kosovo den 3 maj 2016 samt från Europeiska utrikestjänsten och Europeiska unionens råd den 4 maj 2016, har svarandena framställt en invändning om rättegångshinder enligt artikel 130 i tribunalens rättegångsregler.

9 Sökanden inkom med yttrande över denna invändning den 27 juli 2016.

Parternas yrkanden

10 Sökanden har i sin ansökan yrkat att tribunalen ska

— i första hand

— angående de rättigheter som följer av det privaträttsliga kontraktet,

— omvandla sökandens kontraktsanställning till en tillsvidareanställning,

— fastställa att svarandena har åsidosatt sina avtalsrättsliga skyldigheter, bland annat skyldigheten att delge uppsägningen av ett avtal om tillsvidareanställning, och följaktligen, som ersättning för den skada som sökanden lidit med anledning av det felaktiga användandet av på varandra följande tillsvidareanställningar, som inneburit en förlängd osäkerhet för sökanden, och med anledning av åsidosättandet av skyldigheten att delge uppsägningen av avtalet

— förplikta svarandena att betala skadestånd till sökanden med ett belopp på 176 601,55 euro som kompensation för den underlåtna delgivningen av uppsägningen, vilket belopp beräknats på grundval av hans tjänstetid vid unionens uppdrag, och

— i andra hand förplikta svarandena att betala skadestånd till sökanden med ett belopp på 45 985,15 euro, beräknat utifrån den tid han var anställd vid Eulex Kosovo,

— fastställa att uppsägningen av sökanden är felaktig och följaktligen förplikta svarandena att betala skadestånd till honom med ett belopp som skäligen bör fastställas till 50 000 euro,

— fastställa att svarandena inte har upprättat de anställningsrelaterade handlingar som ska upprättas när avtalet upphör att gälla,

— förplikta svarandena att till sökanden utge 100 euro per dag från väckandet av denna talan till dess att de fullgjort sina skyldigheter,

— förplikta svarandena att till sökanden översända de anställningsrelaterade handlingar som ska upprättas när avtalet upphör att gälla, och

— förplikta svarandena att erlägga ränta på ovannämnda belopp enligt den räntesats som följer av belgisk lag,

— angående maktmissbruk och diskriminering,

— fastställa att utrikestjänsten, rådet och kommissionen har behandlat sökanden på ett diskriminerande sätt, utan att det varit objektivt motiverat, under den tid han varit verksam inom de uppdrag som svarandena inrättat, när det gäller hans lön, hans pensionsrättigheter och dithörande förmåner samt när det gäller garantin om en senare anställning,

— fastställa att sökanden borde ha rekryterats som tillfälligt anställd av utrikestjänsten, rådet eller kommissionen,

— förplikta utrikestjänsten, rådet och kommissionen att ersätta den förlust av lön, pension, ersättningar och förmåner som orsakats av ovannämnda åsidosättanden av unionsrätten och förplikta dem att till sökanden erlägga ränta på ovannämnda belopp enligt den räntesats som följer av belgisk lag, och

— fastställa en frist för parterna för fastställande av nämnda ersättning med beaktande av den lönegrad och löneklass som sökanden borde ha anställts i, den genomsnittliga löneökningen, hans karriärutveckling, de ersättningar han skulle ha erhållit enligt avtalet om tillfällig anställning, och jämföra de resultat som erhålls med den lön som sökanden faktiskt erhållit, och

— i andra hand,

— fastställa att svarandena har åsidosatt sina skyldigheter,

— förplikta svarandena att ersätta sökanden för den skada som orsakats av dessa åsidosättanden, vilken skäligen bör fastställas till 150 000 euro, och

— under alla omständigheter förplikta svarandena att ersätta rättegångskostnaderna.

11 Rådet har yrkat att tribunalen ska

— förklara att den saknar behörighet i den del talan avser verkningarna av den serie av avtal som sökanden ingått,

— i andra hand, förklara att talan inte kan tas upp till sakprövning i den del den riktas mot rådet, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

12 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska

— avvisa talan i den del den riktas mot kommissionen, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

13 Utrikestjänsten har yrkat att tribunalen ska

— förklara att den saknar behörighet,

— under alla omständigheter avvisa talan i den del den riktas mot utrikestjänsten, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

14 Eulex Kosovo har yrkat att tribunalen ska

— avvisa talan i den del den riktas mot Eulex Kosovo, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

15 Enligt artikel 126 i rättegångsreglerna får tribunalen, om det är uppenbart att den saknar behörighet att pröva talan eller om det är uppenbart att talan inte kan tas upp till prövning eller att den helt saknar rättslig grund, på förslag av referenten, när som helst avgöra målet genom särskilt uppsatt beslut som är motiverat, utan vidare handläggning.

16 I förevarande fall anser tribunalen att den har tillräckligt underlag för sitt avgörande genom handlingarna i akten och beslutar att avgöra målet utan vidare handläggning.

Förstahandsyrkandena

17 Genom de första av de yrkanden sökanden framställt i första hand har sökanden yrkat att tribunalen ska omvandla sökandens kontraktsanställning till en tillsvidareanställning, fastställa att svarandena har åsidosatt sina avtalsförpliktelser, bland annat skyldigheten att delge uppsägningen av ett avtal om tillsvidareanställning, fastställa att uppsägningen var felaktig och följaktligen förplikta svarandena att ersätta den skada som uppkommit till följd av den felaktiga användningen av på varandra följande tidsbegränsade kontrakt, åsidosättandet av skyldigheten att delge sökanden uppsägningen och den felaktiga uppsägningen.

18 Genom övriga yrkanden som framställts i första hand har sökanden yrkat att tribunalen ska fastställa att rådet, kommissionen och utrikestjänsten har behandlat sökanden på ett diskriminerande sätt under den tid svaranden varit anställd vid uppdragen när det gäller hans lön, hans pensionsrättigheter och andra förmåner, fastställa att sökanden borde ha rekryterats som tillfälligt anställd av en av svarandena och följaktligen förplikta svarandena att utge skadestånd.

19 Genom invändningarna om rättegångshinder har svarandena gjort gällande att sökandens tidigare anställningsavtal innehåller en prorogationsklausul som ger domstolarna i Bryssel (Belgien) behörighet i tvister som rör dessa anställningsavtal och att tribunalen följaktligen inte är behörig att pröva verkningarna av dessa avtal. Var och en av svarandena anser vidare att talan ska avvisas i den del den rör dem.

20 Tribunalens behörighet omfattar de fall som räknas upp i artikel 256 FEUF och preciseras i artikel 51 i stadgan för Europeiska unionens domstol. Enligt dessa bestämmelser är tribunalen endast behörig att i första instans pröva avtalstvister som anhängiggjorts vid den om talan väckts med stöd av en skiljedomsklausul. I avsaknad av en skiljedomsklausul skulle den utvidga sin behörighet till att omfatta andra tvister än dem som uteslutande förbehålls den genom artikel 274 FEUF, eftersom denna bestämmelse tillerkänner de nationella domstolarna en generell behörighet att avgöra de tvister i vilka unionen är part (beslut av den 3 oktober 1997, Mutual Aid Administration Services/kommissionen, T-186/96, EU:T:1997:149, punkt 47, och beslut av den 30 september 2014, Bitiqi m.fl./kommissionen m.fl., T-410/13, ej publicerat, EU:T:2014:871, punkt 26).

21 Det ska för det första påpekas att det är ostridigt mellan parterna att samtliga tidigare anställningsavtal mellan uppdragen och sökanden innehåller en klausul i vilken det uttryckligen föreskrivs att tvister som har sitt ursprung i eller avser dessa avtal omfattas av behörigheten för domstolarna i Bryssel.

22 Endast i det sista tidsbegränsade kontraktet föreskrivs uttryckligen, i artikel 21, att tvister som har sitt ursprung i eller avser detta avtal omfattas av den behörighet som enligt artikel 272 FEUF tillkommer Europeiska unionens domstol.

23 Av detta följer att tribunalen, eftersom förevarande talan väckts med stöd av artikel 272 FEUF, endast är behörig avseende det sista tidsbegränsade kontraktet, på grundval av den skiljedomsklausul avtalet innehåller. Det är uppenbart att tribunalen saknar behörighet att pröva tvister som kan uppstå vid fullgörandet av de av sökandens anställningsavtal som föregick det sista tidsbegränsade kontraktet och enligt vilka behörigheten uttryckligen tillfaller de belgiska domstolarna. Tribunalen saknar således behörighet att pröva förevarande mål i den del den rör verkningarna av dessa avtal.

24 Sökanden kan för övrigt, i sina yttranden över invändningarna om rättegångshinder, inte med framgång göra gällande att den prorogationsklausul i det sista tidsbegränsade kontraktet som ger EU-domstolen behörighet gör prorogationsklausulerna i de tidigare avtalen, som ger de belgiska domstolarna behörighet, ogiltiga.

25 Tribunalens behörighet enligt artikel 272 FEUF utgör ett undantag från allmänna rättsregler och ska därför tolkas restriktivt (dom av den 18 december 1986, kommissionen/Zoubek, 426/85, EU:T:1986:501, punkt 11). Tribunalen får således endast pröva en avtalstvist om parterna har gett uttryck för sin avsikt att ge den en sådan behörighet (dom av den 24 oktober 2014, Technische Universität Dresden/kommissionen, T-29/11, EU:T:2014:912, punkt 50; se, för ett liknande resonemang, beslut av den 3 oktober 1997, Mutual Aid Administration Services/kommissionen, T-186/96, EU:T:1997:149, punkt 46).

26 Den prorogationsklausul som ger EU-domstolen behörighet begränsas uttryckligen till att avse det sista tidsbegränsade kontraktet och kan inte utsträckas till att omfatta tidigare avtal i vilka det föreskrivs att andra domstolar ska vara behöriga.

27 Det ska för övrigt påpekas att sökanden frivilligt har ingått anställningsavtalen med uppdragen enligt de villkor som erbjöds sökanden. I enlighet med artikel 1 i respektive avtal har han uttryckligen accepterat de villkor och principer som angavs i avtalen, inklusive de rättsmedel som föreskrivs och de klausuler i vilka det uttryckligen anges att belgiska domstolar är behöriga.

28 Det är inte heller möjligt att godta argumentet från Eulex Kosovo, som hävdar att den prorogationsklausul i det sista avtalet som ger Europeiska unionens domstol behörighet härrör från ett administrativt fel och att sökanden, genom att bekräfta mottagandet av det brev från chefen för uppdraget Eulex Kosovo av den 26 juni 2014 i vilket sökanden informerades om att avtalet inte skulle förnyas efter den 14 november 2014, underförstått skulle ha erkänt att domstolarna i Bryssel är behöriga.

29 Det räcker nämligen att konstatera att Eulex Kosovo i egenskap av arbetsgivare är part i det sista avtalet och att sökanden därför kan göra skiljedomsklausulen gällande mot Eulex Kosovo, även om denna klausul skulle härröra från ett administrativt fel. Enbart bekräftandet av mottagandet av ett brev genom vilket sökanden informeras om att hans avtal inte kommer förnyas efter den 14 november 2014 kan inte förändra innehållet i prorogationsklausulen i det sista tidsbegränsade kontraktet, som ingåtts efter undertecknandet av detta brev.

30 Vidare kan endast de parter som avtalat om en skiljedomsklausul vara parter i ett mål i vilket talan väckts med stöd av artikel 272 FEUF (se dom av den 16 december 2010, kommissionen/Arci Nuova associazione comitato di Cagliari och Gessa, T-259/09, ej publicerad, EU:T:2010:536, punkt 40 och där angiven rättspraxis).

31 Vad gäller det sista tidsbegränsade kontraktet ingicks detta mellan sökanden och Eulex Kosovo som arbetsgivare, vilket sökanden medgett.

32 Genom beslut 2014/349 ändrades gemensam åtgärd 2008/124 genom att artikel 15a infördes, vilken har följande lydelse: ”Eulex Kosovo ska ha kapacitet att upphandla varor och tjänster, ingå avtal och administrativa samarbeten, rekrytera personal, inneha bankkonton, förvärva och förfoga över tillgångar och betala sina skulder samt föra talan inför domstolar och andra myndigheter, i den utsträckning som krävs för att genomföra denna gemensamma åtgärd”.

33 Genom beslut 2014/349 infördes artikel 16.5, i vilken följande föreskrivs: ”Eulex Kosovo ska ansvara för alla anspråk och skyldigheter som härrör från genomförandet av uppdraget från och med den 15 juni 2014, med undantag för alla anspråk avseende allvarliga fel begångna av uppdragschefen, vilka uppdragschefen själv ska ansvara för”.

34 Genom artikel 15a i gemensam åtgärd 2008/124, som är tillämplig från och med den 12 juni 2014, då den trädde i kraft, ges Eulex Kosovo behörighet att ingå avtal och föra talan inför domstolar och andra myndigheter, vilket således ger Eulex Kosovo rättskapacitet.

35 Även om de tidigare anställningsavtalen hade ingåtts mellan sökanden och chefen för Eulex-uppdraget i Kosovo, hade det sista tidsbegränsade kontraktet ingåtts den 15 oktober 2014, mellan sökanden och Eulex Kosovo i egenskap av arbetsgivare. I detta tidsbegränsade kontrakt hänvisas uttryckligen till artikel 15a i gemensam åtgärd 2008/124.

36 Tvärtemot vad Eulex Kosovo har hävdat till stöd för sin invändning om rättegångshinder har Eulex Kosovo, efter ändringarna i beslut 2014/349, således ställning som juridisk person och kan vara svarande i ett förfarande vid unionsdomstolarna.

37 Det är således felaktigt av Eulex Kosovo att till stöd för sin invändning om rättegångshinder åberopa beslut av den 4 juni 2013, Elitaliana/Eulex Kosovo (T-213/12, EU:T:2013:292), beslut av den 23 april 2015, Chatzianagnostou/rådet m.fl. (T-383/13, ej publicerat, EU:T:2015:246), och dom av den 12 november 2015, Elitaliana/Eulex Kosovo (C-439/13 P, EU:C:2015:753), till stöd för sin uppfattning att det inte kan vara svarande i ett förfarande vid unionsdomstolarna. Det räcker nämligen att konstatera att dessa mål inte är relevanta, eftersom de dels avsåg omständigheter som hänför sig till tiden före det att Eulex Kosovos ställning ändrades genom beslut 2014/349, dels rörde talan om ogiltigförklaring som väckts med stöd av artikel 263 FEUF. Eftersom talan i förevarande mål väckts med stöd av artikel 272 FEUF, är det tillräckligt att det avtal som innehåller skiljedomsklausulen har ingåtts av Eulex Kosovo ”för unionens räkning” och det är, tvärtemot vad Eulex Kosovo har hävdat, inte nödvändigt att det är ”ett av unionens organ eller en av dess byråer” i den mening som avses i artikel 263 FEUF.

38 Tribunalen är endast behörig med stöd av artikel 272 FEUF avseende det sista tidsbegränsade kontraktet mellan sökanden och Eulex Kosovo.

39 För det första framgår det av vad som anförts ovan att det är uppenbart att tribunalen saknar behörighet att pröva de första av de yrkanden som framställts i första hand. De första yrkandena, som avser omvandling till en tillsvidareanställning av samtliga sökandens på varandra följande anställningar vid de olika uppdragen, förutsätter att rättsverkningarna av de tidigare avtalen mellan uppdragen och sökanden, vilka uttryckligen tilldelar de belgiska domstolarna behörighet, beaktas. Eftersom tribunalen endast är behörig avseende det sista tidsbegränsade kontraktet är den inte behörig att pröva dessa yrkanden. Det är även uppenbart att tribunalen saknar behörighet att pröva de accessoriska yrkanden som avser att domstolen ska fastställa att svarandena har åsidosatt skyldigheten att delge uppsägningen av ett tillsvidareanställningsavtal och att uppsägningen var felaktig. Det är således uppenbart att tribunalen inte heller är behörig att pröva de accessoriska skadeståndsyrkandena till dessa yrkanden, om ersättning för den skada som uppkommit till följd av felaktig användning av på varandra följande tidsbegränsade kontrakt, åsidosättande av skyldigheten att delge uppsägning och felaktig uppsägning.

40 För det andra är det uppenbart att tribunalen saknar behörighet att pröva resterande yrkanden som framställts i första hand i den del de syftar till att det ska fastställas att utrikestjänsten, rådet och kommissionen har behandlat sökanden diskriminerande under anställningen vid uppdragen vad gäller sökandens lön, pensionsrättigheter och andra förmåner och att han borde ha rekryterats som tillfälligt anställd vid ett av dessa uppdrag, och till att han ska erhålla ersättning för den skada som uppkommit på grund av detta. Yrkandena riktas nämligen mot rådet, kommissionen och utrikestjänsten, som inte är parter i det sista tidsbegränsade kontraktet. Yrkandena avser således tidigare avtalsrelationer vilka tribunalen inte är behörig att uttala sig om.

41 Vad gäller sökandens påstående om att hans rätt till ett effektivt rättsmedel skulle åsidosättas för det fall det skulle fastställas att talan inte kan tas upp till sakprövning, konstaterar tribunalen, tvärtemot vad sökanden hävdar, att den omständigheten att de belgiska domstolarna inte är behöriga avseende det sista tidsbegränsade kontraktet inte innebär att de inte heller är behöriga att pröva tvister rörande tidigare anställningsavtal som ingåtts mellan sökanden och uppdragen. Den omständigheten att tribunalen inte är behörig att pröva de yrkanden som framställts i första hand, eftersom de avser en

bedömning av rättsverkningarna av de avtal som föregick det sista tidsbegränsade kontraktet, medför inte att sökandens rätt till ett effektivt rättsmedel åsidosätts, eftersom han har möjlighet att väcka talan vid den nationella domstol som är behörig enligt skiljedomsklausulen i de förstnämnda avtalen.

Andrahandsyrkandena

42 I andra hand har sökanden yrkat skadestånd på grundval av ”de europeiska institutionernas” utomobligatoriska skadeståndsansvar. Sökanden hävdar att svarandena, inom ramen för den avtalsrelation de påtvingat honom, har åsidosatt rättssäkerhetsprincipen, principen om skydd för förvärvade rättigheter, principen om skydd för berättigade förväntningar, rätten till god förvaltning, öppenhetsprincipen, omsorgsplikten, principen om skydd för enskilda och den europeiska kodexen för god förvaltningssed. Om talan rörande huvudsaken skulle avvisas eller ogillas skulle detta enligt sökanden visa att svarandena åsidosatt dessa principer, eftersom sökanden då inte skulle kunna avgöra vilka rättigheter som gällde med avseende på avtalen och inom vilka frister och på vilket sätt dessa rättigheter eller åsidosättandena av rättigheterna skulle kunna göras gällande. Tribunalens beslut att avvisa eller ogilla talan skulle orsaka sökanden en skada som han uppskattar till 150 000 euro.

43 Det ska inledningsvis erinras om att förevarande talan endast grundas på artikel 272 FEUF. Sökanden ifrågasätter emellertid uttryckligen svarandenas utomobligatoriska skadeståndsansvar för det fall de yrkanden som framställts i första hand och som avser svarandenas inomobligatoriska skadeståndsansvar inte skulle godtas.

44 Skadeståndstalan är en självständig form av talan, som har en särskild funktion i rättsmedelssystemet. Föremålet för en skadeståndstalan är ett yrkande om ersättning för en skada som följer av en rättsakt eller av ett otillåtet handlande som en institution är ansvarig för (se dom av den 18 december 2009, Arizmendi m.fl./rådet och kommissionen, T-440/03, T-121/04, T-171/04, T-208/04, T-365/04 och T-484/04, EU:T:2009:530, punkt 64 och där angiven rättspraxis).

45 Det kan inte uteslutas att både en unionsinstitutions inomobligatoriska och utomobligatoriska skadeståndsansvar kan göras gällande samtidigt av en av dess avtalsparter.

46 I förevarande mål gör sökanden genom sitt andrahandsyrkande om skadestånd varken gällande något åsidosättande av inomobligatoriska förpliktelser eller något åsidosättande av de regler som gäller i avtalsrelationer, utan ett åsidosättande av principer som gäller för institutionerna vid utövandet av deras förvaltningsbefogenheter. Detta andrahandsyrkande syftar till att göra gällande svarandenas ansvar i egenskap av myndigheter och inte i egenskap av avtalsparter.

47 Tribunalen finner följaktligen att detta yrkande, även om sökanden inte uttryckligen nämner vare sig artikel 268 FEUF eller artikel 340 FEUF som grund för andrahandsyrkandet om skadestånd, syftar till att göra gällande svarandenas utomobligatoriska skadeståndsansvar.

48 Enligt artikel 21 första stycket jämförd med artikel 53 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol och artikel 76 d i rättegångsreglerna, ska en ansökan innehålla uppgifter om saken i målet samt en kortfattad framställning av de grunder som åberopas. Dessa uppgifter ska vara så klara och precisa att svaranden kan förbereda sitt försvar och att tribunalen kan pröva talan, i förekommande fall utan att ha tillgång till andra uppgifter. I syfte att säkerställa rättssäkerheten och en god rättskipning kan en talan endast tas upp till prövning om de väsentliga, faktiska och rättsliga, omständigheter som talan grundas på, åtminstone kort men på ett konsekvent och begripligt sätt, framgår av innehållet i själva ansökan. För att uppfylla dessa krav ska en ansökan med yrkande om ersättning för skada som har vållats av en unionsinstitution innehålla uppgifter som gör det möjligt att identifiera det handlande som läggs institutionen till last, skälen till att sökanden anser att det finns ett orsakssamband mellan handlandet och den skada som sökanden påstår sig ha lidit samt arten och

omfattningen av denna skada (se dom av den 2 mars 2010, Arcelor/parlamentet och rådet, T-16/04, EU:T:2010:54, punkt 132 och där angiven rättspraxis, och beslut av den 5 oktober 2015, Grigoriadis m.fl./parlamentet m.fl., T-413/14, ej publicerat, EU:T:2015:786, punkt 30).

49 I förevarande fall är det inte möjligt att på grundval av ansökan, även då den betraktas i sin helhet, med den grad av klarhet och precision som krävs identifiera ett orsakssamband mellan de åsidosättanden som svarandena påstås ha gjort sig skyldiga till och den skada som enligt sökanden skulle uppkomma om tribunalen inte biföll hans förstahandsyrkanden.

50 För det första hävdar sökanden nämligen att svarandena har åsidosatt vissa principer som gäller för dem i egenskap av myndigheter. För det andra åberopar sökanden endast att han skulle lida skada om tribunalen lämnade hans förstahandsyrkanden utan bifall. Personaldomstolen kan inte se hur beslutet att avvisa förstahandsyrkandena på grund av att den uppenbart saknar behörighet att pröva dem skulle kunna bero på ett beteende hos svarandena.

51 Därav följer att de yrkanden som framställts i andra hand inte uppfyller kraven i artikel 76 d i rättegångsreglerna och att det följaktligen är uppenbart att de inte kan tas upp till sakprövning.

52 Av vad som ovan anförts följer att talan ska avvisas, eftersom det är uppenbart att tribunalen saknar behörighet att pröva den i vissa delar och att den i övriga delar inte kan tas upp till sakprövning.

Rättegångskostnader

53 Enligt artikel 134.1 i rättegångsreglerna ska rättegångsdeltagare som har tappat målet förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen, utrikestjänsten och Eulex Kosovo har yrkat att sökanden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, ska svarandenas yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (första avdelningen)

följande:

1) Talan avvisas.

2) Liam Jenkinson ska ersätta rättegångskostnaderna.

E. Coulon
Justitiesekreterare

H. Kanninen
Ordförande